

J.N. Darby

Het geloof en de wandel van het geloof

Hebreeën 11

In de wereld is een machtig beginsel werkzaam, dat in alle tijden de haat en tegenstand van mensen heeft opgewekt, vanaf Abel tot nu toe! De wereld om ons heen gaat schijnbaar zijn gang. Toch is er te midden van dit alles iets werkzaam, dat de vijandschap en het minachtend oordeel van de wereld opwekt. Dat laat onze geschiedenis en die van Kaïn en Abel zien. Zo is het overal en in alle tijden geweest. Overal is het volk van het geloof het voorwerp geweest van de vijandschap van de mens. Maar God erkent dit volk.

‘En anderen ondergingen de beproeving van bespottingen en geselingen; ja zelfs van boeien en gevangenschap. Zij werden gestenigd, in stukken gezaagd, verzocht, met het zwaard vermoord, zij liepen rond in schapenvachten, in geitenvellen, leden gebrek, werden verdrukt, mishandeld - de wereld was hen niet waard -, zij dwaalden rond in woestijnen, bergen, spelonken en de holen van de aarde’ (36-38).

In deze verzen geeft God de geschiedenis weer. Hij komt niet tussenbeide en de wereld kan schijnbaar doorgaan. Het zal niet altijd zo doorgaan, maar dit is de huidige werkelijkheid. De wereld heeft God verlaten en God erkent de wereld niet meer. Hetzelfde vinden we terug in de boodschap van de engel aan de gemeente te Smyrna in Openbaring 2:10: *‘Zie, de duivel zal sommigen van u in de gevangenis werpen, opdat u op de proef gesteld wordt, en u zult een verdrukking hebben van tien dagen’*. Hoe kan dit? Kan God niet tussenbeide komen? *‘Wees trouw tot in de*

dood, en Ik zal u de kroon van het leven geven. Er is hoop voor een andere toekomst.

Als een mens met God wil wandelen, moet hij wandelen door het geloof. Hij wandelt te midden van een wereld waar God niet wordt erkend en waar God niet tussenbeide komt. Een wereld die rijp wordt gemaakt voor het oordeel. God zendt een getuigenis en in de mate dat wij trouw zijn aan dat getuigenis, zal de vorst van deze wereld ons vervolgen. *'Ik zeg u echter dat Elia al gekomen is, en zij hebben hem niet erkend, maar aan hem gedaan alles wat zij wilden; zo zal ook de Zoon des mensen door hen lijden'* (Mat. 17:12). Dat is de tijdgeest van deze wereld. In principe is dat het karakter van de wereld (Ef. 2:2). God kan in Zijn voorzienigheid op een verborgen manier heersen en leiding geven. Het geloof heeft zijn eigen getuigenis en handhaaft dat. Het geloof weet dat God de wereld niet erkent.

'Wij danken U, Heer, God de Almachtige, die is en die was, dat U uw grote kracht hebt aangenomen en uw koningschap hebt aanvaard. En de naties zijn toornig geworden, en uw toorn is gekomen en de tijd van de doden om geoordeeld te worden en om het loon te geven aan uw slaven de profeten, en aan de heiligen en aan hen die uw naam vrezen, de kleinen en de groten, en om te verderven hen die de aarde verderven' (Op.11:17,18). Tot dat ogenblik moeten we leven door geloof in de dingen die niet gezien worden.

Dat is in het bijzonder een beproeving voor de Hebreëen. Hun godsdienst is in zichzelf iets zichtbaars. Zij hebben een systeem dat hen leidt. Zij hebben een zichtbare tempel, offeranden, priesters enz. Zij verwachten de Messias te zien. Wanneer zij Hem echt zien, haten zij Hem en brengen Hem ter dood. En deze Messias is naar de hemel gegaan. Wanneer zij christen geworden zijn, hebben zij alles verloren wat zij hadden en hebben niets gewonnen. Niets dat tastbaar is voor het vlees. Er bestaat dus voor hen de voortdurende verzoeking om een Messias, die ze niet zien, te verloothen en terug te keren tot de dingen die gezien worden.

In Hebreëen 11 laat de apostel zien dat de mens die deze overtuiging heeft, die heeft ontvangen door het geloof. De mensen verklaren ons voor gek ¹. Het Woord van God is het gezag van de heilige. Van het ogenblik af dat hij gaat handelen met het oog op een zichtbaar voorwerp, houdt hij op te handelen als een christen. Christus heeft in deze betekenis het leven door het geloof geleefd.

¹ Stel u iemand voor die met de grootste volharding zou handelen met het oog op een voorwerp, dat niemand ziet en waarvan niemand geloofd dat het echt bestaat.

We zien hier het leven door het geloof. Niet het heil of de vrede die door het geloof is gevonden. Een enkele uitzondering is, in zekere zin, Abel. Het geloof wordt hier beschouwd als de kracht, waardoor deze gelovigen wandelen.

In het geloof bestaan twee dingen: de vrede van de ziel en de kracht voor de wandel. Als ik spreek over geloof, bedoel ik het geloof in een getuigenis. Als bijvoorbeeld iemand iets tegen mij zegt en ik geloof die persoon. Maar ik kan nog op een andere manier geloof in die persoon hebben. Ik kan mijn vertrouwen in hem stellen. Dikwijls verwarren wij deze beide dingen. Ik moet het getuigenis van God geloven en het vertrouwen op God moet me laten wandelen.

Als ik het getuigenis van God aanneem, heb ik vrede voor mijn hart. Om te kunnen wandelen heb ik nodig op Hem mijn vertrouwen te stellen. Maar ik moet dit vertrouwen op God niet verwarren met het geloof van Zijn getuigenis. Beide dingen worden bij Abraham gevonden. God roept hem en als Hij hem de sterren van de hemel aanwijst, zegt Hij: *'Zo talrijk zal uw nageslacht zijn'*. En Abraham gelooft God (Gen.15). Het offer van Izaak is niet het aannemen van een getuigenis, maar geloof van Abram in God (Hebr.11:19).

Maar hoe kan ik als zondaar, die mij bewust ben van mijn zonde, op God vertrouwen? Ik ken Hem als een heilig God die de zonde haat. Hoe kan ik vertrouwen in Hem hebben? Ik durf mij niet, met al mijn zonden, voor Hem te stellen,. Wie kan mij helpen? Ik kan de heiligheid van God niet ontkennen. Ik kan mijn zonde niet wegnemen en in God geloven. Dat is geen vertrouwen in de macht van God. Als ik Zijn getuigenis aanneem, ontvang ik vrede in mijn hart. Ik kan geen rust hebben als ik mij bewust ben van mijn zonde; als ik niet weet dat die zonde mij niet ten laste wordt gelegd. God heeft de zonde gezien zoals die is, en het helpt mij niet voldaan te zijn over mijzelf. God moet voldaan zijn over mij. Als men probeert tevreden te zijn over zichzelf, ontstaat er strijd in de ziel. Dan heeft men nog niet begrepen dat men een zondaar is, geheel verdorven. Soms laat God toe dat deze strijd enige tijd duurt. Men probeert beter te worden en God laat het toe. En net zoals wanneer iemand in de modder loopt en een voet optrekt, terwijl de andere voet verder wegzinkt, gaat het van kwaad tot erger. Natuurlijk is daarin een werk van God. Niet dat het voldoening in mij bewerkt. Maar het brengt mij ertoe om te zeggen: Ik ben 'helemaal verloren'. Wat werkelijk beantwoordt aan onze behoefte, is de verklaring van het evangelie van het werk van onze Heer Jezus Christus, dat wie in Hem gelooft, gerechtvaardigd is (Hand.13:38,39). Ik zie dat God rust in het werk van Jezus met volmaakte voldoening. Christus zegt: *'Ik heb het werk voleindigd dat U Mij te doen hebt gegeven'* en God zegt: *'Zit aan Mijn rechterhand'* (Joh.17; Ps.110; en vergelijk het met Hebr.10:12). Ik heb rust voor mijn ziel omdat

ik zie dat God absoluut niets tegen mij heeft. Ik geloof het getuigenis van God en ik heb vrede met God.

Iets anders is de wandel door het geloof. Als beproeving komt, als mijn hart getoetst wordt of wat dan ook, neemt niets dit fundament van mijn vrede weg. Ik ben er zeker van dat God mij liefheeft. Dat Hij niets anders is dan liefde. Ik kan dus op Hem vertrouwen. Ik ken Zijn liefde. Hij heeft me gered toen ik een zondaar was. Ik kan nu op Hem vertrouwen nu ik Zijn kind ben.

Let op de volgorde waarin deze dingen hier worden voorgesteld.

Door het geloof wordt het onzichtbare even echt en werkelijk alsof het voor onze ogen staat (vs. 1). Sterker nog, men wordt teleurgesteld in de dingen die gezien worden, maar er is geen teleurstelling door de dingen die de Geest aan het hart meedeelt. *'Door het geloof begrijpen wij dat de werelden door Gods woord bereid zijn'* (3). Daarna wordt de grondslag meegedeeld waarop het gevallen schepsel tot God kan naderen.

Een beter offer

Wat onderscheidt en kenmerkt de offerande van Abel? Kaïn offert aan God. Dat heeft hem arbeid gekost. Het offeren is bij hem niet de daad van een mens zonder godsdienst. Hij offert aan God. Hij aanbidt God en toch wordt hij totaal verworpen. Zijn eredienst is gegrond op iets dat geen geloof is. Als zondaar uit het de hof van Eden verdreven, komt hij tot God alsof alles in orde is. Er zijn er veel die net zoals Kaïn doen. Zij denken dat zij God eredienst kunnen brengen en Hem hulde kunnen geven. En wat brengt Kaïn? Precies datgene waarop het zegel van de vloek is gedrukt. God heeft gezegd: *'...is de aardbodem omwille van u vervloekt; met zwoegen zult u daarvan eten, al de dagen van uw leven; dorens en distels zal hij voor u laten opkomen en u zult het gewas van het veld eten. In het zweet van uw aangezicht zult u brood eten'* (Gen.3:17,18). Dat is het gevolg voor een mens die zich verbeeldt zijn plicht ten opzichte van God te kunnen doen. Hij laat zijn werkelijke toestand geheel buiten beschouwing.

Abel handelt anders. Hij brengt een geslacht lam. Hij nadert tot God door middel van de dood ². Hij plaatst het getuigenis van een offer tussen hemzelf en God, Die daarin heeft voorzien. En Abel offert het door het geloof. Al voordat het werk van de Heer Jezus Christus volbracht is, is het geopenbaard dat het volbracht zal gaan

² In beginsel door middel van de verzoening van Christus

worden. Het is alsof ik bijvoorbeeld tegen iemand die vanwege schulden in de gevangenis zit zeg: 'Ik zal je schulden betalen'. Alles waarvan wij genieten, nu het werk volbracht is, was toen een zaak van hoop. *'Hem heeft God gesteld tot een genadetroon door het geloof, in zijn bloed, tot betoning van zijn gerechtigheid wegens het voorbij laten gaan van de zonden die tevoren hadden plaatsgevonden onder de verdraagzaamheid van God; tot betoning van zijn gerechtigheid in de tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig is en hem rechtvaardigt die op grond van geloof in Jezus is'* (Rom.3:25,26). Wij zien niet vooruit naar een toekomstig offer. Ik heb de belofte, dat ik uit de gevangenis mag en dus ben ik er uit. Wij hebben het getuigenis dat de zaak gebeurd is en de Heilige Geest is het zegel op dit getuigenis. De Heilige Geest kan geen ander getuigenis aan mijn ziel geven, dan dat alles is volbracht. De schuld is betaald, de deur staat open en het werk is volbracht.

In 1 Petrus 1:10-12 wordt over twee dingen gesproken: *'over het lijden dat over Christus zou komen en van de heerlijkheid daarna'*. Wij bevinden ons tussen beide gebeurtenissen in. De Oud Testamentische heiligen verwachtten ze allebei. Maar voor ons is het lijden achter de rug en wij verwachten de heerlijkheid. In de tussentijd is de Heilige Geest gezonden om te getuigen van een verlossing die volbracht is. Die is voor mij geen kwestie van hoop. Ik hoop niet dat mijn zonden worden uitgewist, maar ze zijn uitgewist. Dat is de grondslag waarop wij rusten. God rust in het werk van Zijn Zoon. Hij heeft het offer aangenomen en daarin vind ik al mijn vrede.

Een wandel met God

De wandel van Henoch laat ons iets anders zien ³. Het geloof zegt mij niet alleen dat ik tot God kan naderen, maar voortaan is de dood terzijde gesteld. De dood is nu van mij. Zij is niet 'de koning van de verschrikking' meer. Alle dingen zijn nu van ons. Het leven is van ons, de dood is van ons, want wij zijn van Christus en Christus is van God (1Kor.3:21,22).

Bij Henoch vinden we een wandel met God; een levenskracht met God en zo'n kracht, dat de dood niet gezien wordt. Het leven van de Zoon van God is ons leven. Zijn dood is niet alleen de kostbare waarheid van een volbracht offer dat vrede aan mijn ziel geeft, maar alle macht van satan in de dood is vernietigd.

³ Natuurlijk wordt ieder christen niet opgenomen in de hemel als Henoch en Elia.

God laat satan toe om elk mogelijk kwaad te doen. Christus moet alles verdragen wat de vorst van deze eeuw kan doen en Hij heeft hem vernietigd. *'Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven'* (Gal.2:20). *'Daarom hebben wij altijd goede moed, en weten dat wij, zolang wij in het lichaam wonen, niet bij de Heer wonen (want wij wandelen door geloof, niet door aanschouwen); maar wij hebben goede moed en willen liever ons verblijf in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen'* (2Kor.5:6-8). Ik verwacht niet 'uitgekleed' maar 'overkleed' te worden. Als ik sterf, blijft het leven dat ik bezit, ongeschonden en ben ik inwonend bij de Heer.

Er worden hier twee dingen genoemd die het geloof geeft:

1. Het verzoeningsbloed, waardoor de zonde is weggedaan.
2. De levenskracht, die ons doet wandelen, niet alleen als het volk van God, maar met God.

De wereld veroordelen

Het gevolg daarvan is dat de macht van de dood niet meer bestaat en wij verenigd zijn met een levende Christus. Wij zijn gered door de dood van Christus. In het geval van Abel en Henoeh wordt niets gezegd over de 'wereld veroordelen'. God getuigt van de gave van de ene en over de wandel met God van de ander. Maar wij reizen door deze wereld en God heeft een aanwijzing gegeven over de wereld en wat haar wacht. Dat wil zeggen: een zeker oordeel. *'Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij het aardrijk in gerechtigheid zal oordelen door een man die Hij daartoe heeft bestemd, waarvan Hij aan allen zekerheid heeft gegeven door Hem uit de doden op te wekken'* (Hand.17:31). *'Door het geloof heeft Noach, toen hij een Goddelijke aanwijzing ontvangen had over de dingen die nog niet gezien werden, eerbiedig een ark gereed gemaakt tot behoudenis van zijn huis, waardoor hij de wereld veroordeelde en een erfgenaam werd van de gerechtigheid die naar het geloof is'* (vs. 7). God heeft gewaarschuwd voor wat de wereld te wachten staat en Noach erkent het oordeel en maakt zich één met de heilsweg die God hem heeft geopenbaard en hij veroordeelt de wereld. Merk op dat het geloof de wereld veroordeelt. Hier is het niet het eenvoudig geloven in een offerande die redt of kracht heeft om met God te wandelen. Het geloof verklaart dat de wereld helemaal van God verwijderd is en dat ze geoordeeld zal worden. Wij hebben het getuigenis van het Woord van God, dat ons zegt dat het oordeel over deze wereld zal komen.

Sommige christenen, die graag met God zouden wandelen, schrikken er voor terug om met de wereld te breken. Zij zouden toch naar het getuigenis van God, over het oordeel dat de wereld wacht, moeten leven en de wereld praktisch veroordelen. Als wij het geloof van Noach hebben, of dat van Abel en Henoeh, kunnen we niet met de wereld omgaan. Het is zeker dat de Heer Zijn volk heeft gered. Even zeker is het, dat Hij komt om de wereld te oordelen. Terwijl zij, die van Christus zijn, hun deel hebben met Christus en in Christus, zodat zij met Hem zullen komen, als Christus komt. Het is zeker dat Christus uit de doden is opgestaan en dat *'Hij ons zou trekken uit de tegenwoordige eeuw'* (Gal.1:4). Daarom is er geen oordeel voor ons, als wij in Hem geloven.

Dat, waardoor ik weet dat er een oordeel zal zijn, is hetzelfde waardoor ik weet, dat er voor mij geen oordeel zal zijn. Hoe weet ik dat er een oordeel zal zijn? Omdat God Christus heeft opgewekt uit de doden. En wat zegt God nog meer over de opstanding van Christus? Dat al mijn zonden weggedaan zijn omdat Hij opgewekt is tot mijn rechtvaardiging.

Onvoorwaardelijk

Dan spreekt Paulus over een ander onderwerp, namelijk het kader en de praktische openbaring van de kracht van het geloof. Dat heeft Abraham kracht gegeven. Hij vertrouwt, om het zo maar eens te zeggen, blindelings op God. Dat is niet alleen maar een getuigenis aannemen, maar onvoorwaardelijk vertrouwen op God. Als u zegt: 'als ik maar weet wat het gevolg is als ik zo zou handelen, dan zou ik God vertrouwen', dan doen we niet zoals Abraham. We moeten gaan zonder te weten waar we heen gaan omdat we vertrouwen hebben in Hem die ons leidt. God zal voldoende licht geven om de eerste stap te doen, zonder te kunnen onderscheiden wat de tweede is. Maar als we de hoek om zijn, zullen we zien wat zich aan de andere kant bevindt.

Als wij daarna nog een stap gedaan hebben, zullen we ervaren dat de Heer ons op aarde nooit volkomen voldoening schenkt. Hij zegent ons, maar hij geeft ons geen volkomen voldoening. Als Abraham in het land gekomen is, dat later zijn erfenis zal worden, wat heeft hij dan ontvangen? Niets. Hij blijft altijd een vreemdeling. Daar kan ons natuurlijk hart niet tegen en dat veroorzaakt dikwijls teleurstelling. Wij hebben zo vaak onze eigen gedachten over onze hoop voor de toekomst en soms houden we ons bezig met wat we over 20 jaar zullen doen, terwijl God ons in Zijn rust zal brengen.

Alles ligt voor ons

God leidt Abraham in het land en begint daarna zijn gedachten te richten op een ander vaderland. Abraham leeft heel dicht bij God en staat op een geloofsstandpunt, dat verheven genoeg is om te zien dat alles nog vóór hem ligt. De Heer openbaart zich aan hem in de gemeenschap, Hij spreekt met hem, ontvouwt hem Zijn raadsbesluiten en Abraham aanbidt Hem; Abraham heeft zijn tent en zijn altaar. God doet hetzelfde met ons: Hij maakt van ons gelovigen, Hij leidt ons naar het land van de belofte en toont ons dat alles nog vóór ons ligt. Nu is het nog niet de tijd om te rusten. De wegen van God worden duidelijker voor ons. Wij hebben het voorrecht vreemdelingen en reizigers met God te zijn en wij zullen dat blijven, totdat we thuis zullen komen in het Vaderhuis.

Waar staat u, wat dit betreft? Kunt u naar waarheid zeggen: mijn thuis, waar mijn hart naar uit gaat, is daar waar God is. Ik heb geen ander en ik zoek ook geen ander thuis.

Er bevindt zich niets tussen ons en God. Er is geen zonde tussen ons en Hem, anders zou Christus daar niet zijn. Want Hij is daar omdat Hij de zonde heeft weggedaan. De zonde en Christus kunnen zich niet tegelijkertijd voor God bevinden. Kunt u daarom zeggen dat u rust op de Heer Jezus Christus? Of spant u zich nog in om iets te regelen dat al geregeld is? Geve de Heer u Zijn getuigenis te geloven en vertrouwen te hebben in Zijn kracht!

Wat het geloof kenmerkt is, dat het op God rekt, niet alleen ondanks de moeilijkheden, maar ondanks de onmogelijkheid. Het geloof maakt zich niet ongerust over de middelen. Het rekt op Gods belofte. In de ogen van de natuurlijke mens kan het lijken alsof het de gelovige voorzichtigheid ontbreekt. Vanaf het moment dat middelen het de mens gemakkelijker maken, handelt God echter niet meer. Het is niet meer het werk van God, men vertrouwt op de middelen. Als het voor de mens onmogelijk is, moet God wel tussenbeide komen. Hij openbaart zich des te meer, op de goede en rechte weg, als Hij kan doen wat Hij wil. Het geloof doet een beroep op Zijn wil en op niets anders. Het houdt geen rekening met de middelen of met de omstandigheden. Het raadpleegt om het zo te zeggen nooit vlees en bloed. Als het geloof zwak is, steunen we gauw op uitwendige middelen, zelfs in het werk van God. Laten we er om denken: Als dingen gedaan kunnen worden door de mens, is er geen behoefte aan geloof, omdat er geen behoefte meer is aan de kracht van de Geest. Christenen doen veel en bereiken weinig. Waarom?

Belijden

Vers 13-17. Er wordt niet alleen gezegd dat zij vreemdelingen en bijwoners zijn, maar zij belijden het. Soms wil men nog wel godsdienstig zijn in het hart, maar zonder er over te spreken. Dan is er geen geloofskracht. Als wij erkennen dat de wereld verloren en geoordeeld is, als onze hoop in de hemel is, volgt vanzelfsprekend dat wij denken en handelen als mensen die vreemdelingen en bijwoners zijn op aarde. Dat zal zich moeten openbaren in heel ons leven. Als het hart al in de hemel is blijft er niets over dan het te laten zien. Dat houdt een openlijk en duidelijk getuigenis voor Christus in. Zouden wij tevreden zijn met een vriend, die ons niet zou willen kennen als de omstandigheden moeilijk waren? De christen die zich verbergt is een slecht christen. Als we Jezus zien door het geloof, omhelzen we de dingen die wij van ver gezien hebben. We houden ons niet meer bezig met het land waar we uit zijn gegaan. Ons hart is bezig met wat vóór ons ligt. Als er zich moeilijkheden voordoen op de weg en onze genegenheid is niet op Jezus gericht, neemt de wereld ons spoedig weer in bezit. Paulus heeft niet gehandeld in een ogenblik van opwinding om er dadelijk spijt van te hebben. Hij is vervuld van Christus en hij acht alle dingen schade te zijn (Fil.3:8).

De standvastigheid van het hart laat zien, dat de genegenheid van Christus voorwaarts wordt gedragen, dat zijn hoop hemels is en God Zich niet schaamt hun God genoemd te worden.

Er is vlees of er is geloof. Het is onmogelijk dat men tussen beide kan blijven staan. De christen moet zich uitstrekken naar wat hemels is. Zich aansluiten bij de wereld, om zich te bedienen van het christendom om de wereld te verbeteren, is een aardse zaak. Dat is niet het doel van God. God wil ons met de hemel verenigen. Het is óf de hemel zonder de wereld óf de wereld zonder de hemel. Hij die de stad bouwt wil niet dat wij tussen beide aarzelen. De wens naar een beter vaderland is de wens van een natuur die helemaal hemels is.

Vast houden

Vers 17-19. Abraham houdt vast aan de beloften, meer dan aan natuurlijke genegenheid. De kracht van de beproeving voor hem, bestaat in het aanwijzen van Izaäk als het aangenomen zaad waaraan de beloften verbonden zijn. God houdt Abraham tegen en bevestigt aan hem de beloften over zijn nageslacht. Als we gehoorzamen, krijgen we kennis van Gods wegen die wij anders niet zouden

hebben gekregen. Het ongelof doet ons vreugde, kracht en geestelijk leven verliezen en we weten niet meer waar we staan.

Gods plan

Vers 24-26. Het vleselijk hart staat tegenover de voorzienigheid van God⁴ en het leven door het geloof. De voorzienigheid brengt de dochter van Farao bij het kind Mozes. De voorzienigheid heeft hem te midden van de wijsheid van de wereld, aan het hof van Farao, geplaatst. Menselijk gesproken zou je denken dat dat is om zijn invloed te gebruiken voor Israël. Maar het eerste wat het geloof hem laat doen, is alles te verlaten. Het is mogelijk dat hij in staat is geweest, door het aanwenden zijn invloed, om Israël te helpen. Maar dan had Israël in slavernij in Egypte moeten blijven. Het geloof is 'onvoorzichtig', toch heeft het die eeuwige voorzichtigheid, die op niets anders rekt dan op God; het onderscheidt wat van de Geest is. Want wat niet van de Geest is, is niet uit geloof en is niet van God. Als Mozes op die manier gehandeld zou hebben, en wij op dezelfde manier handelen, dan is dat eigenlijk de genietingen van de zonde wensen. We hebben dan de wereld lief en we steunen liever op de omstandigheden dan op God. Dat is geen juiste voorzienigheid, als de mens tenslotte verloren gaat.

Mozes lijkt zichzelf te verzwakken door de smaad van het volk van God in een slechte toestand te verkiezen. Hij ziet het in een treurige toestand. Maar het geloof verenigt het volk van God met de beloften van God en beoordeelt het niet naar zijn toestand, maar naar de gedachte van God. Krachtig tegen het kwaad, rekt Mozes op God wat het volk betreft.

Uitgaan

Vers 27. De wereld wil ons laten geloven, dat we goede christenen zijn als we handelen en wandelen als alle andere mensen. Tot de heerlijkheid geroepen, moet het geloof Egypte verlaten, want daar heeft God Zijn heerlijkheid niet gevestigd. Zich op zijn gemak voelen in de wereld, is zich niet op zijn gemak voelen in de hemel. *'Want al wat in de wereld is... .. is niet uit de Vader, maar is uit de wereld'* (1Joh.2:16). De wereld uitgaan omdat de wereld ons buitensluit, is geen geloof. Dat laat alleen maar zien, dat wij daar wilden blijven zo lang we maar konden. Het

⁴ Je zou voor de voorzienigheid ook kunnen lezen de 'omstandigheden'

geloof handelt naar de belofte van God en niet omdat het door de wereld is weggejaagd. Mozes ziet de 'Onzichtbare' en hij blijft standvastig. Als we de tegenwoordigheid van God verwerklijken is Farao niets meer. Niet dat de omstandigheden minder gevaarlijk zijn, maar God is daar. In Zijn gemeenschap worden de omstandigheden de gelegenheid voor een vreedzame gehoorzaamheid. Jezus drinkt de beker – Petrus trekt het zwaard. Wat gehoorzaamheid laat zien bij Jezus is een steen des aanstoots voor Petrus. Waar geen gemeenschap is, is zwakheid en besluiteloosheid.

Vers 30. Op het geluid van de bazuinen, nadat het volk zeven keer rond de stad gelopen heeft, zijn de muren van Jericho gevallen. De dingen, die laag en verachtelijk schijnen, zijn het niet als ze voor de Heer gedaan worden (2Sam.6:20, 21). Voor het geloof zijn de muren niets, net zoals de Rode Zee en de Jordaan.

Zonder onderscheid

Vers 31. Wie zou gedacht hebben dat Rachab in deze wolk van getuigen zou worden opgenomen? Toch erkent zij God, door het geloof. Het geloof hecht geen waarde aan het onderscheidt onder de mensen. Het geloof zegt, dat God rijk is aan barmhartigheid tegenover allen die Hem aanroepen. Er bestaat geen verschil omdat allen gezondigd hebben. Te midden van de moeilijkheden neemt ze haar plaats in bij het volk van God.

Geloofsvertrouwen wordt openbaar in het geheel van het christelijk leven. Christenen brengen zichzelf vaak in moeilijkheden omdat ze hun eigen krachten meten met de beproeving, in plaats van uitsluitend op God te rekenen. Zo kunnen zij tot een zeker punt komen dat de een zijn familie naar voren brengt en een ander over de toekomst spreekt⁵. In de verschillende situaties betekenen onze redeneringen alleen maar: 'Ik heb geen geloof dat op God rekt'. Het geloof ziet helemaal alleen op God. De verplichting leidt altijd tot moeilijkheden. Maar dan heb ik de troost dat ik kan zeggen: 'God is daar' en dus is de overwinning zeker. Zonder die tegenwoordigheid te erkennen en te zien, is er iets in mijn gedachte dat sterker is dan God. Dat eist een volmaakte en praktische onderwerping van de wil.

Als de kinderen van God trouw zijn, kan God ze in de beproeving en in moeilijkheden brengen, om te laten zien wat in hen niet van de Heilige Geest is. Hij

⁵ Als iemand geen geloof heeft, is het enige, wat we voor hem kunnen doen, bidden voor hem.

kan Zich ook veroorloven, dat het kwaad zijn loop heeft en ons op de proef stellen om ons te laten inzien, dat het voorwerp van het geloof zich niet op aarde bevindt. Wij leren dan ook zien dat God, zelfs in de moeilijkste omstandigheden, tussenbeide kan komen, zoals Hij heeft gedaan bij het offer van Abraham en in de opstanding van Lazarus.

De mens ziet niets boven de omstandigheden die hem omringen. Bij de omstandigheden blijven stilstaan, is ongeloof. *'Want verdriet komt niet uit het stof voort, en moeite komt niet op uit de aardbodem'* (Job5:6). Satan staat achter de moeilijkheden om onze blik daarop te richten, maar op de achtergrond staat God om onze eigen wil te breken.

Bron: Le Messenger Évangélique 1937-303; Titel: La foi et la marche de la foi

